

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v **právní věci žalobce: multigate a.s., IČ: 25912186**, se sídlem Riegrova 373/6, 772 00 Olomouc, **právně zastoupen: JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem** se sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě **proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2012, č.j. KrÚ 70718/2012,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2012, č.j. KrÚ 70718/2012, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19.456 Kč k rukám právního zástupce JUDr. Tomáše Vymazala, a to ve lhůtě do 15 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání společnosti gate seven a.s., IČ 28562232, se sídlem Riegrova 373/6, 779 00 Olomouc, a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu v Rybníku č.j. 12/2011/Br, ze dne 3.10.2011. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost společnosti gate seven a.s. **o vrácení přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu** (dále jen „místní poplatek“). Napadané rozhodnutí žalovaný vydal s odkazem na ust. § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění, (dále jen „daňový řád“) a dále s odkazem na Obecně závaznou vyhlášku č. 4/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, která nabyla účinnosti dne 1. ledna 2011.

V úvodu svého rozhodnutí krajský soud konstatuje, že z usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12.10.2012, č.j. B 2607-RD21/KSOS vyplývá, že v důsledku realizace fúze sloučením došlo k zániku společnosti gate seven a.s. spolu s dalšími dvěma obchodními společnostmi a jejich jmění přešlo na společnost multigate a.s. (žalobce), tedy žalobce je právním nástupcem společnosti gate seven a.s.

Žalobní body:

Rozhodnutí žalovaného bylo napadeno včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního dále jen „s.ř.s.“).

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné. Předně žalobce namítá rozpor postupu správce poplatku a stejně tak i postupu žalovaného v poplatkovém řízení a v řízení o přeplatku s judikaturou **Nejvyššího správního soudu uveřejněnou pod spisovou značkou č.j. 2 Afs 76/2011-62, když podle tohoto rozhodnutí, pokud poplatník místního poplatku nesouhlasí s výší poplatku, kterou by měl na základě obecně závazné vyhlášky zaplatit a tento svůj nesouhlas vyjádří kvalifikovaným způsobem, má správce poplatku povinnost vydat platební výměr (subsidiárně užito § 140 daňový řád), byť by poplatek fakticky byl zaplacen v požadované výši.**

Dále se žalobce domníval, že částka, kterou zaplatil jako místní poplatek, mu měla být vrácena, neboť místní poplatek tak, jak jej žalobce uhradil, nemůže správce poplatku vůbec stanovit a vybírat.

Žalobce má za to, že jím provozované technické zařízení lze řadit do skupiny jiných technických zařízení (dále jen „JTZ“) podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění do 13.10.2011 (dále jen „zákon o místních poplatcích“). Podle žalobce zde však existuje rozpor mezi zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění do 13.10.2011 (dále jen „zákon o loteriích“) a zákonem o místních poplatcích. Podle zákona o loteriích nemá Ministerstvo financí pravomoc povolovat provozování jiného technického herního zařízení, a tudíž ani taková zařízení nelze zatížit poplatkovou povinností. V pravomoci Ministerstva financí je podle zákona o loteriích pouze rozhodování o povolování provozování loterie nebo jiné podobné hry. V tomto ohledu podle žalobce postupovali správce poplatku i žalovaný v rozporu se zásadou *in dubio libertate*, když zákon o místních poplatcích bylo možno vykládat více způsoby a správce poplatku v pochybnostech zvolil výklad pro žalobce nikoliv příznivější.

Ve zbytku žaloby žalobce argumentoval výkladem jednotlivých ustanovení zákona o místních poplatcích, zákona o loteriích a daňového řádu, tuto interpretaci se snažil podpořit judikaturou. Výkladem měl správce poplatku, resp. žalovaný dojít podle žalobce k závěru, že pro tento případ není možné zákonně stanovit a vybírat místní poplatek. Žalobce má za to, že uvedená vyhláška obce se odchyluje od taxativního vymezení místních poplatků uvedeného v zákoně o místních poplatcích.

V závěru žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje č.j. KrÚ 70718/2012, ze dne 14.11.2012 i rozhodnutí Obecního úřadu Rybník č.j. 12/2011/Br, ze dne 3.10.2011 jako rozhodnutí, které mu předcházelo.

Ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 20.3.2013 žalobce opět vyložil sporná zákonná ustanovení zákona o místních poplatcích a zákona o loteriích, kdy na základě takto podaného výkladu opět došel k závěru, že není zatížen poplatkovou povinností.

Dne 16.10.2014 žalobce doplnil žalobu v tom smyslu, že **dne 4.2.2011 podal ohlášení k místnímu poplatku s výhradou, když uvedl pochybnosti, pro které dle jeho názoru jím provozovaná zařízení místnímu poplatku nepodléhají.** Současně žalobce požádal správce poplatku o stanovisko k dané problematice. Vzhledem k tomu, že místní poplatky byly často ze strany správců poplatku sankčně navyšovány, žalobce uvedl, že raději uhradil poplatek dobrovolně bez vydání platebního výměru. Žalobce doložil kopii ohlášení ze dne 4.2.2011.

Vyjádření žalovaného:

Ve svém písemném vyjádření ze dne 13.2.2013 žalovaný uvedl, že s právním názorem žalobce nesouhlasí. Částečně se pak odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání, z tohoto vyplývá, že správce poplatku má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, když místní poplatek byl stanoven a vybrán, neboť žalobce má povinnost hradit poplatek celkem za čtyři jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí (dále jen „JTHZ“), u správce poplatku mu tedy nevznikl vratitelný přeplatek.

Žalovaný pak opakovaně vyslovil nesouhlas s tvrzením žalobce, že nelze stanovit ani vybrat místní poplatek za JTHZ. Podle žalovaného je pojem JTHZ zastřešujícím pojmem, pod který lze podřadit veškerá technická zařízení, loterie a hry odlišné od výherních hracích přístrojů tak, jak jsou definovaná v zákoně o loteriích.

Dne 12.1.2015 žalovaný doplnil své vyjádření s odkazem na své vyjádření, které již učinil v řízení sp.zn. 52 Af 23/2013 vedené u nadepsaného soudu a zdůraznil, že je zapotřebí rozlišovat řízení o přeplatku a vyměrovací řízení.

Žalovaný opět doplnil svá vyjádření s ohledem na již známé rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 68/2012-34 ze dne 24. 6. 2014 přípisem ze dne 30.3.2015, když uvedl, že platební výměry jsou vydávány až ve chvíli, kdy není uhrazen poplatek včas nebo ve správné výši. K tomuto žalovaný dodal, že v případě, že poplatník opomněl svoji poplatkovou povinnost, ať už z jakýchkoliv důvodů, řízení je zahajováno z moci úřední, nejedná se však o stanovení poplatkové povinnosti, ta plyne z obecně závazné vyhlášky, nýbrž jedná se pouze o stanovení náhradního termínu splatnosti místního poplatku.

K zamítnutí žádosti o vrácení vratitelného přeplatku může podle žalovaného dojít pouze v těch případech, kdy nejsou splněny podmínky pro vrácení vratitelného přeplatku, a to zejména v případě, kdy vratitelný přeplatek neexistuje nebo není vratitelný, popř. jeho výše nedosáhne limitní částky 100 Kč.

Žalovaný má za to, že i kdyby došlo k vyměření místního poplatku, resp. vydání platebního výměru, tak by takový platební výměr byl potvrzen jak ze strany odvolacího orgánu, tak ze strany soudů. JTHZ povolená žalobci, resp. jeho právnímu předchůdci, byla podle žalovaného předmětem místního poplatku a tento poplatek za ně také žalobce zcela v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 4/2010 uhradil.

Obsah spisové dokumentace:

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce je obchodní společností s předmětem podnikání: provozování jiné podobné hry – hry v kostky, provozování sázkové hry podle zákona o loteriích, provozování sázkových her v kasinu podle zákona o loteriích a provozování výherních hracích přístrojů.

V únoru 2011 zaslala společnost gate seven a.s. Obecnímu úřadu Rybník (správce poplatku) „z *opatrnosti*“ přípis ze dne 4.2.2011 **„Splnění ohlašovací povinnosti k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu s výhradou.“** V přípisu společnost uvedla, že neprovozuje takový výherní hrací přístroj, který by podléhal poplatkové povinnosti. Své tvrzení podpořila výkladovými argumenty a v závěru požádala správce poplatku o stanovisko v dané věci. Výslovně uvedla, že „*poplatek za ně nemůže být vyžadován.*“

Ze spisu dále vyplývá, že dne 14.6.2011 byl společností gate seven a.s. na účet obce Rybník uhrazen poplatek ve výši 10.000 Kč za dva kusy Multi loto provozované nebo schválené k provozu v období od 1.4.2011 do 30.6.2011.

Dne 9.9.2011 byla správci poplatku doručena žádost o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 d.ř., poplatník svoji žádost zdůvodnil tím, že místní poplatek byl sice zaplacen, avšak k jeho vybírání chyběl zákonný podklad. O žádosti rozhodl dne 3.10.2011 správce daně shora uvedeným rozhodnutím, přičemž žádosti nevyhověl s tím, že na osobním účtu daňového subjektu není evidován žádný vratitelný přeplatek.

Do tohoto rozhodnutí podala společnost gate seven a.s. odvolání, o kterém rozhodoval jako žalovaný. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem správního orgánu prvního stupně, podané odvolání zamítl a rozhodnutí Obecního úřadu Rybník potvrdil.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal žalobu v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Základní žalobní námitkou žalobce je tvrzený rozpor postupu správce poplatku a posléze i žalovaného s judikaturou Nejvyššího správního soudu uveřejněnou pod č.j. 2Afs 76/2011-62, podle které, pokud poplatník místního poplatku nesouhlasí s výší poplatku, kterou by měl na základě obecně závazné vyhlášky platné v dané obci zaplatit a tento svůj nesouhlas kvalifikovaným způsobem vyjádří, byť by přitom poplatek fakticky zaplatil ve výši požadované obecně závaznou vyhláškou, má správce poplatku povinnost vydat platební výměr na základě subsidiárního použití § 140 odst. 1 daňového řádu.

Krajský soud považoval za podstatné zodpovědět otázku, **zda v daném případě správce daně byl povinen vydat platební výměr ve věci místního poplatku, či zda se jedná o konkludentní rozhodnutí vyplývající přímo z dikce zákona.** Po podání žaloby v této věci krajský soud zjistil, že tato otázka byla předmětem rozhodování **rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu** (dále jen „NSS“) ve věci vedené pod sp. zn. 2Afs 68/2012. Proto krajský soud považoval za nutné vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu v této věci a řízení usnesením ze dne 14.5.2013, č.j. 52 Af 10/2013-54, přerušil do rozhodnutí rozšířeného senátu NSS v této věci. V tomto **usnesení o přerušení řízení krajský soud konstatoval**, že rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím o přeplatku vydané podle § 155 daňového řádu, přičemž vychází z premisy, že i bez vydání platebního výměru lze stanovit výši daně (v tomto případě výši peněžitého plnění označeného jako poplatek - § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu) a existenci a výši přeplatku, příp. existenci a výši vratitelného přeplatku. Žalovaný tak vycházel z tzv. konkludentního rozhodnutí o stanovení výše předmětného místního poplatku, a pokud by Nejvyšší správní soud došel k závěru, že by bylo na místě vydání platebního výměru a byla by vyloučena fikce konkludentního rozhodnutí, pozbylo by napadené rozhodnutí žalovaného zákonného podkladu pro evidování daně. Evidování uhrazené daňové povinnosti by se tak ukázalo být v rozporu s daňovým řádem, tudíž by muselo být správcem daně opraveno, uvedeno do souladu s tím, že o daňové povinnosti nebylo rozhodnuto, neboť v daňové evidenci lze evidovat jen stanovené daňové povinnosti. Dále krajský soud v uvedeném usnesení o přerušení konstatoval následující závěr:

„V tomto kontextu vystupuje do popředí důležitost vydání platebního výměru, proti němuž se daňový subjekt může bránit podáním řádného opravného prostředku a na jehož základě je správce daně oprávněn a povinen daň evidovat. Jinak řečeno, není-li vydáno rozhodnutí, v tomto případě platební výměr, a shledá-li Nejvyšší správní soud, že mělo být postupováno dle daňového řádu, pak nelze v souladu se zákonem předepsat daň, tedy nelze při rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku toto nezákonné předepsání daňové povinnosti brát v potaz. Krajský soud by proto musel takové rozhodnutí přezkoumat z pohledu vad řízení, když je zjevné, že správce daně (za splnění předpokladu nutnosti vydání platebního výměru) evidoval o dani nezákonným způsobem, čímž způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí žádosti o vrácení přeplatku.

Krajský soud je toho názoru, že za popsané situace je právě řízení o přeplatku tím typem řízení, v němž je dán prostor pro posouzení souladu mezi rozhodnutím o stanovení daně a evidováním daňové povinnosti na základě odvolacích námitek, a to právě z toho důvodu, že samotná evidence daně, jak vyplývá již ze shora uvedeného, není rozhodnutím, nýbrž je podkladem pro vydání rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku. V obecné rovině lze proti úkonům evidence daně podat námitku podle § 159 daňového řádu. Avšak dozvěděl-li se daňový subjekt o výši evidované daňové povinnosti až z rozhodnutí o přeplatku, neboť, mělo-li být vydáno rozhodnutí o stanovení daně a jemu doručeno, pak by nebylo legitimní

*zatěžovat daňový subjekt povinností aktivně zjišťovat evidenci daně, tedy patrně by nebylo možno upřít daňovému subjektu právo uplatnit námitky proti daňové evidenci až v odvolání proti rozhodnutí o přeplatku. Dle názoru krajského soudu by pak uvažované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o nutnosti vydání platebního výměru **nutně vyústilo ve zrušení žalobou napadeného rozhodnutí**. Zrušil-li by soud žalobou napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nezbylo by žalovanému, než žádost o vrácení přeplatku opětovně vyhodnotit postupem podle § 154, 155 daňového řádu, tj. se zohledněním stavu úhrnu plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu a úhrnu přepisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu a s přihlédnutím k ostatním osobním daňovým účtům, případně rovněž právě k tomu, že bude vydán platební výměr v této věci, na jehož základě bude předepsána platba daňové povinnosti.*

S ohledem na shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci č.j. 2Afs 68/2012-15 ze dne 17.1.2013 může založit nosné důvody pro přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, tudíž řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s.r.s. přerušil, a to do doby skončení označeného soudního řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu. “

Odpověď na výše uvedenou stěžejní otázku nalézá krajský soud **v usnesení rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2014, č.j. 2Afs 68/2012-34**, když právě do rozhodnutí NSS v této věci krajský soud řízení v projednávané věci přerušil. Z tohoto usnesení rozšířeného senátu NSS vyplývají pro projednávanou věc **následující závěry**:

Není pochyb o tom, že pro řízení ve věci místních poplatků je subsidiárně použitelným předpisem daňový řád.

Podle ust. § 140 odst. 1 daňového řádu neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu. Odvolání není přípustné. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení je daňový subjekt oprávněn vyžádat si od správce daně stejnopis platebního výměru, který správce daně zašle daňovému subjektu do 30 dnů ode dne, kdy obdržel jeho žádost; je-li žádost podána před okamžikem platebního výměru, běží tato lhůta ode dne jeho vydání.

Na rozdíl od úpravy v zákoně č. 337/1992 Sb., zákon o správě daní a poplatků, daňový řád již nepředpokládá možnost stanovení daně bez vydání rozhodnutí, avšak stále stanoví fikci jeho doručení. Pokud tak dojde správce daně podle současné právní úpravy k závěru, že se vyměřovaná daň neodchyluje od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně sice vyhotoví platební výměr, avšak nezašle jej daňovému subjektu, pouze jej založí do spisu. Za den doručení platebního výměru a tím i stanovení daně se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání, proti takovému rozhodnutí se nelze odvolat. Ohlašovací povinnost podle zákona o místních poplatcích nelze přirovnat k povinnosti podat daňové tvrzení ale spíše k registrační povinnosti. Obdobně nelze ani samotné ohlášení ztotožnit s přiznáním k dani. Poplatník místního poplatku sice v ohlášení uvádí skutečnosti rozhodné pro stanovení výše poplatkové povinnosti, není však povinen si sám poplatek v ohlášení vypočítat. Zákon o místních poplatcích obsahuje odlišnou procesní úpravu, než pro nesporné případy stanovil § 140 odst. 1 daňového řádu. Rozšířený senát NSS dospěl v citovaném

usnesení k závěru „*speciální úprava v zákoně o místních poplatcích na druhou stranu neznámá, že v případě, kdy je včasná a řádně uhrazená poplatková povinnost sporná, nemá poplatník možnost platební výměr získat.*“ Při pochybnostech na straně poplatníků právní úprava „*zachovává jejich legitimní právo na vydání platebního výměru, jehož prostřednictvím se domůžou přezkumu sporné poplatkové povinnosti. Takový postup pochopitelně předpokládá kvalifikované sdělení pochybností poplatníkem a včasnou žádost o vydání platebního výměru.*“ (srov. výše cit. rozsudek rozšířeného senátu NSS, bod 46). Protože daňový řád fikci vydání platebního výměru opustil, konkludentní vydání platebního výměru nepřipadá v úvahu. **Rozšířený senát NSS v cit. rozsudku tedy dospěl k závěru, že správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle ust. § 139 či § 147 odst. 1 daňového řádu a řádně jej doručit, „pokud nejpozději poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil.“** V případě nečinnosti správce místního poplatku tak nedochází k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu. S výše uvedeným závěrem rozšířeného senátu NSS se **krajský soud plně ztotožnil a při jeho aplikaci na projednávanou věc dospěl k závěru o nezákonnosti postupu žalovaného, potažmo i správce místního poplatku, tedy správního orgánu prvního stupně.**

Výše zmíněným podáním, které obsahovalo ohlášení s výhradou včetně uvedení věcných argumentů proti vzniku poplatkové povinnosti, reagoval právní předchůdce žalobce na zmíněnou obecní vyhlášku č. 4/2010. Podle názoru krajského soudu v dané věci **byly splněny výše uvedené předpoklady pro vydání platebního výměru**, tj. právní předchůdce žalobce jako poplatník **kvalifikovaným způsobem** sdělil správci místního poplatku své pochybnosti a požádal o vydání platebního výměru, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. Krajský soud má totiž za to, že tento přípis žalobce lze v materiálním smyslu slova dle jeho obsahu podřadit pod splnění podmínky „*požádat o vydání platebního výměru,*“ neboť žalobce se dožadoval sdělení „*stanoviska,*“ které ovšem mohl správce poplatku za dodržení procesního postupu v souladu se subsidiárním použitím daňového řádu, jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu č.j. 2 Afs 68/2012-34 ze dne 24.6.2014, vyjádřit pouze a právě vydáním platebního výměru (§ 140 daňového řádu). V projednávané věci tedy správce místního poplatku **nedodržel zákonný postup**, když nesplnil svou povinnost k vydání platebního výměru. Jak již krajský soud předeslal v rozhodnutí o přerušení řízení, evidování uhrazené daňové povinnosti se tak ukázalo být v rozporu s daňovým řádem a při rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku toto nezákonné předepsání daňové povinnosti nebylo možné „*brát v potaz.*“

Právě v řízení, jehož předmětem je vydání platebního výměru, je prostor pro věcné posouzení námitek směřujících proti zákonnosti vzniku poplatkové povinnosti žalobce, resp. jeho právního předchůdce. Bylo by tedy předčasné v tomto soudním řízení další námítky žalobce věcně posuzovat, neboť soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se řídí **zásadou subsidiarity soudního přezkumu a minimalizací zásahu soudů do správního řízení**, což znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany, přičemž **soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy** (srov. rozsudek NSS ze dne 24.1.2006, č.j. 2Afs 31/2005-57). Nelze proto předjímat, jakým

způsobem se vypořádá s těmito námitkami správce místního poplatku a příp. žalovaný, pokud žalobce podá odvolání proti platebnímu výměru a bude v něm tyto věcné námitky uplatňovat. Teprve **až po věcném posouzení** těchto námitek ve správním řízení se jimi v případě žaloby může věcně zabývat i krajský soud.

Krajský soud dospěl k závěru, že v dané věci postupoval správní orgán prvního stupně jako správce místního poplatku v rozporu s platnou právní úpravou, když řádně, tj. vydáním platebního výměru, nereagoval na výše uvedené podání právního předchůdce žalobce obsahující pochybnosti týkající se poplatkové povinnosti a žádost o „*stanovisko*“, přičemž pro toto podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, musel soud rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán vysloveným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Náklady řízení:

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce byl ve věci plně úspěšný.

Krajský soud přiznal žalobci náklady soudního řízení za mimosmluvní odměnu a hotové výdaje právního zastoupení, a to 3.100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“).

Žalobce má nárok na náhradu nákladů odpovídající čtyřem úkonům právní služby, 4 krát 3.100 Kč - 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) podání žaloby, 3) replika k vyjádření žalovaného, 4) doplnění žaloby) a čtyřem náhradám za hotové výdaje za čtyři úkony právní služby, 4 krát 300 Kč (§ 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu), tyto náklady jsou pak zvýšeny o 21 % DPH (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).

Celkem tedy byla náhrada nákladů právního zastoupení vyčíslena na 16.456 Kč.

Krajský soud dále žalobci přiznal náhradu uhrazeného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

Žalovaný je povinen zaplatit náhradu nákladu řízení žalobci k rukám jeho právního zástupce v celkové výši 19.456 Kč, a to ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Platební místo se opírá o ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění pak byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 3. dubna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová